

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

ZORII CLANURILOR

O Pădure Dezbinată

Cartea a XXIX-a

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

Muțumiri alese lui Kate Cary

ALIANTE

Tabăra lui Ger Senin

LIDER

CER SENIN – motan cu blană cenușie, deschisă la culoare și ochi albaștri

FRUNZĂ – motan alb cu negru

APĂ IUTE – pisică alb-cenușie

URZICĂ – motan cenușiu

GHIMPE – motan cu blană cu pete

GHINDĂ – pisică maro-castanie

PISOI

MESTEACĂN – motănel roșcat, pisoiful lui Ceață

ARIN – pisicuță albă cu gri, puiul lui Ceață

Tabăra lui Umbră Înaltă

LIDER

UMBRĂ ÎNALTĂ – pisică neagră, cu blană deasă și ochi verzi

ARIPĂ CENUȘIE – motan suplu, cu blană gri-închis și ochi aurii

CREASTĂ COLȚUROASĂ – motan cu blană cenușie și ochi albaștri

BLANĂ BĂLȚATĂ – pisică delicată cu blană peștriță și ochi aurii

GHEAȚĂ SFĂRĂMATĂ – motan alb-cenușiu, cu ochi verzi

UMBRE DE NOR – motan negru, cu blană lungă, cu urechile, pieptul și două labe albe

COADĂ DE FULGER – motan negru

TUNET – motan portocaliu, cu ochi de chihlimbar și labe mari albe

FRUNZĂ DE LAUR – pisică cu blană stufoasă

URECHE SFÂȘIATĂ – motan tărcat, cu urechi de șoarece

LABE DE NOROI – motan cu labele negre

PISOI

OCHI DE BUFNIȚĂ – motan cenușiu

INIMĂ DE CREMENE – motan vărgat, cu ochi de chihlimbar

BLANĂ DE VRABIE – pisicuța lui Coadă de Testoașă

PANĂ DE VULTUR – motan maroniu

GRINDINĂ – motan cenușiu, cu ochi albaștri

NAS DE ROUĂ – pisicuță cu nasul și coada albe

Tabăra lui Undă de Râu

LIDER

UNDĂ DE RÂU – motan argintiu

NOAPTE – pisică neagră

ROUĂ – pisică cu blană scurtă și ochi albaștri

Tabăra lui Iute ca Vântul

LIDER

IUTE CA VÂNTUL – pisică maronie, cu blană sârmoasă

BLANĂ DE GROZAMĂ – motan cenușiu, slăbuc

ARDEZIE – pisică cenușie

PISOI

ZBOR DE FLUTURE – pisică cu ochi verzi

BOT DE ȚĂRÂNĂ – motan cenușiu

Pisici sălbatice

REGINA NOPTII – pisică aurie, cu ochi verzi

ȘARPE – motan cenușiu

PIETRELE ÎNALTE

TABĂRA LUI
UMBRĂ ÎNALTĂ

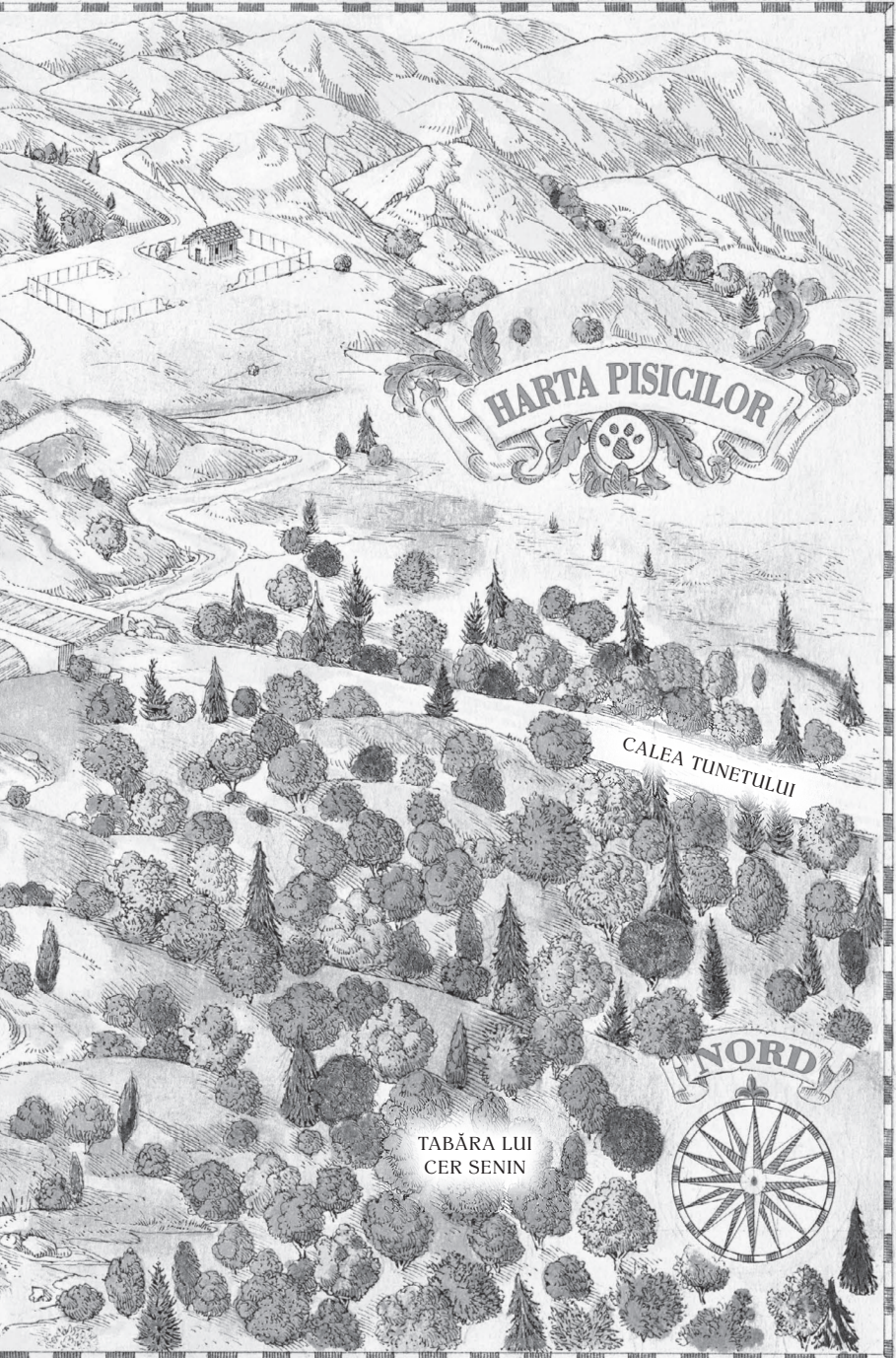
CALEA TUNETULUI

CEI PATRU COPACI

LA CASCADE

RÂU

TABĂRA LUI
UNDĂ DE RÂU

HARTA PISICILOR

CALEA TUNETULUI

TABĂRA LUI
CER SENIN

PROLOG

O ceață rece se adunase în văgăuna luminată de lună. Se rotea precum apa în jurul labelor pisicilor care se plimbau neliniștite pe sub stejari.

Cer Senin le privea de la marginea poienii. Blana lor părea să sclipească de parcă s-ar fi tăvălit prin praf de stele. S-a cutremurat când l-a văzut pe Aripă Cenușie care aștepta la distanță. *Morții sunt mai mulți decât viii*, s-a gândit Cer Senin, privind spre movila de la marginea văgăunii. Sub pământul care se așeza alene se aflau corpurile pisicilor alături de care vânașe cândva, ucise în Marea Bătălie.

Spiritele pisicilor s-au oprit să îl privească, apoi au început iar să se miște, murmurând între ele în șoapte repezite. Deasupra lor, cei patru mari stejari trosneau în vânt. Crengile lor albite de ger fuseseră dezgolite de frig.

Fără-frunză își înfipsea ghearele în pământ asemenea unui lup care ținea prada. Pământul părea de piatră sub labela lui Cer Senin. De ce nu-l chemaseră spiritele pisicilor într-o poiană în frunză-verde, unde vânturi călduțe îi puteau mângâia blana? *Era un vis, până la urmă.*

O pisică cenușie-închis s-a desprins de celelalte și s-a apropiat de el.

— Ai venit.

— Da, Furtună. Am venit. Inima lui Cer Senin a fost cuprinsă de o durere cunoscută. Cât de diferită ar fi fost viața lui dacă n-ar fi lăsat-o să părăsească pădurea când era însărcinată cu pisoii lui! De ce m-ați chemat?

Privirea lui Furtună a devenit aspră.

— Ne-am săturat să așteptăm.

Să așteptați? Ce? Înainte să poată întreba, s-a auzit feriga trosnind pe pantă. Undă de Râu își croia drum printre tulpinile înghețate, cu blana cenușie și deasă argintată de razele lunii. Cobora spre pământul neted de pe fund. În apropierea lui, Umbră Înaltă clipea lângă rădăcinile unui stejar. Părea surprinsă de parcă tocmai s-ar fi trezit. Blana roșcată a lui Tunet a sclipit în umbre. Probabil că spiritele pisicilor chemaseră în vis toți conducătorii.

Iarba din spatelul lui Cer Senin i-a atins blana, și motanul s-a întors. A văzut-o pe Iute ca Vântul strecurându-se pe lângă el, în tăcere. Se despărțise de grupul lui Aripă Cenușie. Să o fi chemat și pe ea spiritele?

Cer Senin și-a mișcat labele neliniștit. Cei vii erau separați, în timp ce morții erau laolaltă. Oare doar spiritele pisicilor îi mai unea?

— Deci?

Mieunatul ascuțit al lui Furtună l-a smuls din gândul lui.

— Ce?

— V-am spus să creșteți și să vă răspândiți precum Steaua Luminoasă... Furtună a privit spre pisicile vii. N-ați început încă. Frica vă împiedică?

— Niciodată! Cer Senin și-a umflat pieptul. Dar cât de departe ne putem răspândi? Conducem deja pădurea și mlaștina. Recrutăm pisici noi ori de câte ori putem.

S-a gândit cât de mult crescuse grupul lui, de la ultimul vis.

— Nu e suficient! a răsunat un mieunat furios de lângă Furtună.

Cer Senin s-a dat un pas în spate, surprins, privind în jos și recunoscând ochii limpezi și curajoși ai unei tinere pisici pe care nu crezuse că o va mai vedea vreodată. Ultima dată când o văzuse, blana ei maronie atârna pe niște coaste proeminente. Foamea o ucisese în munți, înainte să apuce să părăsească cuibul mamei ei. Acum se afla în fața lui, cu bărbia ridicată și ochii fulgerând. Blana ei lucioasă sclipea în lumina stelelor. Dedesubt se conturau niște mușchi fermi.

A simțit un nod în gât privind-și sora mai mică.

— Pasăre în Zbor! a spus el răgușit. Tu ești!

— Firește că eu sunt.

Ochii ei galbeni fulgerau.

— Trebuie să vorbesc cu Tunet.

Furtună a lăsat capul în jos și s-a îndepărtat, lăsându-l pe Cer Senin singur cu sora lui.

— Cât mă bucur să te văd...

Pasăre în Zbor l-a întrerupt pe Cer Senin.

— Ascultă, inimă de șoarece!

Cer Senin a rămas încremenit. Era încă un pisoi. Cum îndrăznește să-i vorbească așa? Și totuși... S-a încruntat, uimit. Câtă vreme fusese cu spiritele pisicilor? Arăta ca un pisoi, dar vedea lucruri pe care el nu le vedea. Blana l-a furnicat. Să fie *mai înțeleaptă* decât el, acum?

Pasăre în Zbor l-a privit fără teamă.

— Încă erau frunze în copaci când v-am spus să vă răspândiți precum Steaua Luminoasă. Ai *vorbit* despre asta, dar n-ai *făcut* nimic!

— Am *supraviețuit*, a contrazis-o Cer Senin. Mâncarea e puțină și fără-frunză a venit.

Urechile lui Pasăre în Zbor au tresărit.

— Ar trebui să te gândești la pisoii tăi și la pisoii pisoilor tăi. Puterea nu vine din tremuratul în văgăuni și în poieni precum prada.

Cer Senin s-a aplecat spre ea, cu blana zbârlită.

— Eu nu tremur!

— Atunci, acționează! s-a încăpățânat Pasăre în Zbor. Urmați-vă cu toții inimile! Vă vor duce acasă.

Cer Senin s-a încruntat.

— Vreți să revenim în munți?

— Nu în *vechea* casă!

— Atunci unde?

— Nu putem face fiecare pas în locul vostru. Asta v-ar slăbi! V-am spus tot ce trebuie să știți. Privirea lui Pasăre în Zbor îl ardea. Acum trebuie să începeți să gândiți singuri.

Cer Senin privea dincolo de ea, cu ochii la Umbră Înaltă, care vorbea cu Umbra Lunii, Zbor de Uliu și Strigăt de Stăncuță. Iute ca Vântul era cu pisoii ei pierduți. Îi mângâia cu botul și le auzea torsul pulsând prin aerul rece al nopții. Mieuna dureros, ascuțit.

— Pisoii mei iubiți, veniți mai aproape. Nu vom fi multă vreme împreună.

Tunet se plimba de colo-colo, ridicându-și capul nerăbdător când Furtună s-a apropiat de ei. Vulpe, Petală și Îngheț

s-au înghesuit în jurul lui Undă de Râu, cu un mieunat ușor pierdut în bătaia vântului. Aripă Cenușie se afla la câteva lungimi de coadă mai departe, discutând cu Mușchi Umbros și Coadă de Țestoasă. Cât de distanți păreau cu toții!

— Am venit aici împreună, a murmurat Cer Senin, mai mult pentru sine, și nici măcar nu împărțim prada.

Îl cuprinsese tristețea.

— Și cine este de vină? a mârâit Pasăre în Zbor. Tu te-ai întors împotriva alor tăi.

— Nu este adevărat! s-a răstit el. Am făcut mereu ce-am considerat că e mai bine! Am încercat să am grijă de ai mei.

— Atunci, de ce ești aici, singur? a întrebat Pasăre în Zbor. Cine are grijă de tine?

Cer Senin a înghițit în sec, fără să-i poată răspunde. Aripă Cenușie părea, dintr-odată, departe, iar poiana se întindea ca o prăpastie între ei. Tunet nu îl privise în ochi nici măcar o dată. Cer Senin știa că încă-l considerau vinovat pentru bătălie și pentru că-l primise pe Ochilă în grupul lui și îl îngrijise, până când acesta devenise o amenințare pentru toate pisicile. Fusesse o vreme când *voiau* să îi stea alături. Dar îi alungase. Și acum? Care dintre ei ar fi venit, la nevoie?

S-a uitat lung la Pasăre în Zbor. *Încearcă să-l rănească?*

— De ce spui asta?

— Ți-ai urmat mintea, și nu inima, Cer Senin. Ea a făcut un semn din coadă. Fiecare pisică de aici are un cămin care o așteaptă. Chiar și tu. Dar trebuie să îl găsiți singure, și repede.

— Cum?

Unde era *acasă*? Cum să știe că o găsiseră?

— Ascultați-vă inimile.

Pasăre în Zbor a început să se evapore sub ochii lui. Cer Senin a încremenit. *Nu încă!* Celelalte pisici se încetășau și ele, deveneau transparente, pe măsură ce visul se destrăma. Stelele păleau deasupra lui și văgăuna devenea neclară.

— Pasăre în Zbor! a strigat Cer Senin. Unde ar trebuie să ne conducă inimile?

Cine are grijă de tine? Cuvintele ei îi răsuna în minte. Voia să se apropie din nou de neamul lui? Poate că singura cale de a se răspândi ca Steaua Luminoasă era să își unească forțele – să fie din nou un Trib.

Întunericul l-a copleșit, iar el a clipit, deschizând ochii.

Era înapoi în cuib. Privea văgăuna luminată de lună, unde-și făcuseră tabăra pisicile din pădure. Firele de păr i se neteziră pe măsură ce calmul punea stăpânire pe el. *Înțeleg!* Pasăre în Zbor încerca să îi spună că fusese nesăbuit să se despartă de celelalte pisici și să își marcheze propriul teritoriu.

Se simțea hotărât. Complet treaz, s-a ridicat și a străbătut poiana. S-a strecurat dincolo de mă răcinii care apărau tabăra și a săltat spre pădure. Lumina stelelor îi sclipea pe blană când a ridicat capul spre cer. *Acum pricep, Pasăre în Zbor! Trebuie să aduc pisicile laolaltă, ca să devenim puternice și să ne răspândim ca Steaua Luminoasă.*

CAPITOLUL 1

Cer Senin a căscat și și-a întins labele din față până când au început să îi tremure. A privit peste marginea cuibului. Un vânt rece bătea sub rădăcina arcuită, care-l apăra de obicei când dormea. Îi rodea urechile, iar el a mijit ochii să se ferească de usturime și a privit poiana.

Apă Iute traversa tabăra, cu blana înfoiată din cauza frigului. Un șoarece pricăjit îi atârna dintre fălci. Mesteacăn și Arin s-au uitat afară de sub salcia bătrână. Petală le făcuse cuibul sub crengile sale de un verde-închis, după ce-i adoptase. Mama lor fusese ucisă și cei doi pisoi nu-și mai aminteau nici măcar mirosul ei. Acum, și Petală murise, luată de boala care măturase pădurea înainte de sosirea lui fără-frunză. Mesteacăn și Arin erau aproape să o urmeze și ei, dar Steaua Luminoasă îi salvase.

Steaua Luminoasă. Cer Senin a simțit un junghi în piept. Dacă Regina Noapții le-ar fi spus mai repede de ea! Era singura iarbă tămăduitoare care putea lecuși boala. Acum, le modela viitorul. S-a ridicat și și-a scuturat blana, în timp ce Mesteacăn și Arin s-au grăbit să iasă în întâmpinarea lui Apă Iute.

— Este pentru noi? a întrebat Mesteacăn, plin de speranță.

Sora lui, Arin, a arătat din cap spre Apă Iute:

— Dacă ne spui unde l-ai găsit, am putea merge să prindem și noi unul.

Pisoii erau aproape mari, iuți și ușori și mereu dornici să vâneze. Cer Senin se simțea mândru de pisicile care deveniseră și era bucuros că hotărâse să o lase pe Petală să îi adopte.

— Nu fi creier de veveriță! Apă Iute a lăsat șoarecele în fața lor. Putem să-l împărțim pe ăsta, și să vânăm împreună mai târziu.

Arin și Mesteacăn au privit-o recunoscători.

Cer Senin a simțit îngrijorare, privindu-i cum se ghemuiau aproape de Apă Iute, luând, pe rând, câte o bucată din prada slabă. Prada era puțină. Boala ucisese mare parte din ea, iar pădurea era straniu de tăcută, chiar și pentru fără-frunză.

Și-a scuturat frigul din blană și a sărit afară din cuib. Rătăcise prin pădure până în zori și se întorsese să se odihnească, obosit. Amintirea visului îl urmase în somn. Pasăre în Zbor voia ca pisicile să se reunească. Să fie precum Steaua Luminoasă și să se adune ca petalele în jurul inimii unei flori. Era sigur de asta. Avea sens. Dacă frigul pătrunsese atât de adânc în pădure, în mlaștinile înalte era probabil cumplit. Cu pradă atât de puțină, pisicile din mlaștină urmau să înghețe sau să moară de foame dacă rămâneau în văgăuna lor. Aveau să fie mai în siguranță aici, adăpostite de copaci, vânând împreună, așa cum le poruncise Pasăre în Zbor.

Trebuia să le spună.

Poate că deja știu? Pentru prima dată, s-a întrebat ce le spusese spiritele celorlalte pisici. A simțit speranță. Poate că erau pregătite să se unească.

S-a strecurat de sub rădăcină, scoarța noduroasă zgâriindu-i spinarea, și a străbătut pământul înghețat.

Ochi Roșii se ghemuia la adăpostul ilicei care se întindea, mijind ochii în vânt. Fulgi mici de zăpadă se roteau în aer și i se agățau în blană. Coadă îi tresărea de iritare și și-a tras labele mai adânc sub corp.

Cer Senin i-a făcut un semn din cap.

— Unde e Floare? a întrebat el.

Bătrânul motan ajunsese la graniță cu pisica albă cu pete tărcate când luna era doar o așchie de argint pe cer, la scurtă vreme după lupta cu Ochilă.

— Încă doarme, a răspuns Ochi Roșii, arătând cu botul spre tufa de ilice.

Sub ea, Cer Senin a zărit blana lui Floare. Când era trează, tânăra pisică nu prea stătea locului. Era plină de energie.

Când o cunoscuse Cer Senin, sărea după o frunză uscată care plutea spre pământ, în timp ce Ochi Roșii se afla la câteva lungimi de coadă, cu coada lui subțire și albă peste doi șoareci morți. Când s-a apropiat Cer Senin, s-a ridicat și a vorbit înainte să aibă șansa să îl provoace, fiindcă dădea târcoale graniței.

— Putem să ne alăturăm grupului vostru?

Fuse o vreme când Cer Senin i-ar fi alungat pe cei doi rătăcitori de la graniță – mai ales pe Ochi Roșii, care vedea atât de prost încât nu-și dădea seama când era o pasăre într-un copac –, dar pisicile acestea respectaseră linia

mirosului și își păstraseră cumpătul, iar el învățase că prietenii erau mai buni decât dușmanii. Așa că se alăturaseră grupului, iar Cer Senin se bucurase. Vederea slabă a lui Ochi Roșii îi ascuțise celelalte simțuri. Motanul alb auzea un șoarece din poienița alăturată și mirosea un iepure peste un câmp de usturoi sălbatic.

Arin a ridicat privirea de la masă, cu blana cu pete de alb și gri înfoindu-se atunci când fulgi mici de zăpadă i s-au așezat pe spate. S-a lins pe bot, iar privirea i-a fulgerat spre coada lui Ochi Roșii. Cer Senin a văzut cum începuseră să-i strălucească ochii. A sărit și-a apucat-o, rostogolindu-se pe spate. Torcând, a început să o lovească în joacă cu labelle din spate.

— Hei! s-a întors furios spre ea Ochi Roșii. Joacă-te cu propria coadă!

— De ce? Arin a încremenit, cu labelle în aer, și l-a privit inocentă. Nu sunt câine!

Ochi Roșii s-a uitat urât la ea.

— Coadă mea nu e *pradă*.

Mesteacăn s-a apropiat de sora lui, cu blana roșcată strălucind în lumina palidă a dimineții.

— Aș vrea eu să fie atât de ușor să prinzi pradă, a spus el blând.

Bătrânul motan a pufnit și a plecat. A dat târcoale într-un loc ferit aflat între rădăcinile unui stejar, apoi s-a așezat și i-a privit pe cei doi frați.

Mărăcinii din capătul îndepărtat al taberei au foșnit. Urzică a ieșit dintre ei. Blana lui cenușie și deasă era umedă. Ghindă îl urma, cu un graur amărât în bot. Frunză venea în urma lor, cu o veveriță prăpădită.